

וְאַלִין מִתְחַבְרִין בְּתֵרֵי מוֹחֵי ואלה החכמה ובינה הנמשכים מאבא
 ואמא מתחברים בשני מוחין חכמה ובינה דז"א. **וּמוֹחָא תְּלִיתָאָה**
פְּלִיל לֹון ומוח הדעת כולל אותם כי הוא מכריע בין חכמה ובינה, (וְאִנּוֹן תְּפִלִּין
 דְּרִישָׁא. וְאַלִין מִתְחַבְרִין בְּתֵרֵי מוֹחֵי. וּמוֹחָא תְּלִיתָאָה פְּלִיל לֹון, וְנִהְרִין וְעַלִין בְּתִלְתָּ חֲלָלִי
 דְּגוּלְגֻלְתָּא. לְבָתֵּר נִפְקִין כָּל חַד בְּסִטְרוֹי, וּמִתְפַּשְׁטִין בְּכָל גּוּפָא. וְהָאִי מוֹחָא תְּלִיתָאָה אָחִיד)
וְאַחִיד בְּהָאִי סְטָרָא וּבְהָאִי סְטָרָא ואחוז בצד זה ובצד זה כי עטרא
 דחסד נאחז במוח חכמה, ועטרא דגבורות נאחז בקו שמאל עם מוח בינה, **וּמִתְפַּשְׁט**
בְּכָל גּוּפָא וגם מוח הדעת הכלול מחו"ג מתפשט בכל הגוף דהיינו בכל קו אמצעי
 דת"י דז"א, **וְאַתְעֵבִיד מִנִּיהַ תֵּרֵי גּוּוֹנֵי פְּלִילִין פְּחָדָא** ונעשה
 ממנו בתוך גוף דז"א שני גוונים חסד וגבורה כלולים כאחד דהיינו חסד ודין. **וּמִהָאִי**
נִהִיר אֲנָפּוּי ומזה מוח הדעת מאירים ומזהירים פניו של ז"א, **וְאַסְהִיד**
בְּאַבָּא וְאִימָא גּוּוֹנֵי דְאֲנָפּוּי. וְהוּא אֶקְרִי דַּעַת והארה
 הגדולה הזאת המאירה בפניו של ז"א מעידה שאבא ואמא נתנו לו מוחין כמ"ש "חכמת
 אדם תאיר פניו", וכן אור הדעת מאיר בפנים, החסדים דדעת בפן ימין וגבורות דדעת בפן
 שמאל, **(בְּדַעַת) בְּדָא** [קה] **בְּתֵיב, (שְׁמוּאֵל א ב) כִּי אֵל יַדְעוֹת ה'**
יְגוֹ' [קו] זה הפרצוף שהוא ז"א נאמר עליו כי אל דעות ה' דהיינו שיש בו ב' דעות דעת

אור הרשב"י

[קו] ועיין בע"ח (שכ"ה פ"ב כלל י"ז) שלמטה
 מחו"ב יש בחי' דעת המכריע ביניהם, והוא
 דעת עליון. למטה ממנו הם תריין עטרין חו"ג,
 ולמטה מהם יש ג"כ בחי' דעת תחתון המכריע

[קה] כן גרים מו"ר חכם יהודה פתיא זצוק"ל כי
 פסוק זה מדבר על כל כללות ז"א ולא
 בפרטיות הדעת, וכן הגירסא בספרים אחרים
 שבוזרה והיא העיקר עכ"ל.

הלימוד היומי

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000

עליון ודעת תחתון ולכן אמר בלשון רבים, **בְּגִין דְּאִיהוּ בְּתִירִי גְּוֹנִי לוֹ**
נְתַכְנוּ עֲלִילוֹת ומכיון שזו הדעת שלו כלולה משתי בחינות מחסדים וגבורות,

לכן נאמר עליו לו באות ו' כי כתוב באל"ף וקרינן בו' להורות על ז"א והוא דעת התחתון
המתפשט בו"ק דז"א שמתפשט בתוכו בסוד עלילות משונות זו מזו שכל בחינה מהם אינה

דומה לחברתה אם מצד החסד אם מצד הדין. **אָבֵל לְעֵתִיקָא קְדִישָׁא**
סְתִימָאָה, לֹא נְתַכְנוּ אבל לעתיקא קדישא הסתום מהשגה שהוא א"א

שכולו רחמים עליו נאמר לא באל"ף, ללמד לי שאין בו בחינת חמש גבורות המתפשטות
כמו בז"א ואינו פועל פעולות משונות זו מזו אלא כל מעשיו הם רחמים. **מָאִי**

טַעְמָא נְתַכְנוּ לְהָאִי וחוזר ומפרש מה הטעם שלז"א נתכנו עלילות והוא פועל

פעולות משונות זו מזו אם מבחינת חסד אם מבחינת דין. **בְּגִין דְּיִרִית תִּרִין**
חולְקִי ואומר לפי שירש שני חלקים מוח חכמה ומוח בינה מאבא ואימא, ונקראים

אחסנניה דאו"א וממשיכים הארתם לז"א, ומחכמה ובינה נמשכים בז"א חו"ג דדעת
התחתון כי מצד החסד דאבא פועל חסדים, ומצד הגבורה דאמא פועל גבורות,
וּכְתִיב (שמואל ב כב) עִם חָסִיד תִּתְחַפֵּד וְגו' ועל זה נאמר עם חסיד

תתחסד מצד החסד, ועם גבור תמים תתמם שהוא בחינת עטרא דגבורות.

אור הרשב"י

בין תרין העטרין. וז"ש כי א"ל "דעות" ה'.
מרמו לב' בחי' דעת עליון ותחתון. והנה דעת
עליון אינו מתפשט למטה, והוא בבחי' לא
נתכנו עלילות. אבל הדעת התחתון מתפשט
בו"ק דז"א וכל מה שאנו מזכירים תמיד
שהדעת מתפשט בסוד ה' חסדים וה' גבורות
בנופא דז"א, ומשם יוצאים הגבורות לנזק' הוא
בדעת התחתון.

הלימוד היומי

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000

וְהָא בְּקִשּׁוּט אֻקְיָמוּ חֲבֵרִיָּא והרי יפה ונכון פרשוהו חכמים,
דְּכָתִיב מַה שְׁכָּתוּב, (בראשית כט) וַיֵּגֶד יַעֲקֹב (דף רצ"ג ע"א) לְרַחֵל

כִּי אָחִי אָבִיָּהּ הוּא. וַיֵּגֶד, הָא אֻקְמָוִיהָ מש"כ ויגד הרי בארוהו
 החכמים בזוהר ויחי דף קל"ד, **דְּכָלָא רָזָא דְּחֻכְמָתָא** שכל מקום שכתוב
 ויגד הוא חכמה, וסוד החכמה הוא מה שאמר יעקב לרחל כי הוא אחי אביה ברמאות,

שהוא כולל גם עטרא דגבורות שמשם שורש החכמה ומקן הרמאות. **וְכִי בֶן**
רַבְקָה הוּא ומפרש הטעם שנקרא בן רבקה. **בֶּן רַבְקָה, וְלֹא כְּתִיב**

בֶּן יִצְחָק ולא כתוב בן יצחק. **רְמֹז** שהוא בן רבקה בתמימות מצד החסדים,
וְכָלָא רְמִיזָא בְּחֻכְמָתָא והכל רמזו בחכמה ורמזו לה שהוא כולל חסדים

מצד רבקה וגם רמז שיש מוחזין מצד אימא לעולל עלילות מצד הדין. **וְעַל הָאִי**
אֶקְרִי שְׁלִים בְּכָלָא ולכן נקרא יעקב שהוא ז"א שלם בכל, בבחינת יעקב "איש

תם" ומתרגם גבר שלים, כי בחינת דעת התחתון נשלם בחסדים וגבורות. **וְיִבִּיָּהּ**
אֶתְחִי מְהִימְנוּתָא וביעקב נראית האמונה, כי יש בו גם גבורות שהם חלק

הנוק' הנקרא "אמונה" ובכל מקום שיש בחינת חו"ג נקראים בשם מהימנותא. **וְיִבְגִּין**
כֶּךָ כְּתִיב, וַיֵּגֶד יַעֲקֹב, וְלֹא כְּתִיב וַיֹּאמֶר ולכן כתוב ויגד יעקב

לרחל כי רמז לה סודות החכמה כמ"ש בזוהר ויחי רל"ד ע"ד כל מקום שנזכר לשון ויגד
 הוא רזא דחכמתא, וכמו שראינו שיעקב אמר לרחל אחיו אני ברמאות.

הֵנִי גִּוּוֹנִי, כְּמָה דְּנִהְרִין בְּעֵטְרָא דְּרִישָׁא אלו ב' הגוונין של
 חו"ג דדעת כמו שמאירים בהיותם עדיין למעלה בבחינת אור מקיף על רישא דז"א

שהיו ב' בחינות חסדים וגבורות דהיינו בשורשם שבכתר, **וְעַאֲלִין בְּחֻלְלִי**

הלימוד היומם

יְהוֹלִלְגָּלְתָּא ואח"כ נכנסים בחללי הגולגולת ואלו החו"ג נכנסים לחלל מוח הדעת.
הָכִי מִתְּפִשְׁטִין בְּכָל גּוּפָא וכך הם מתפשטים ו"ק דז"א בכל הגוף שלא
 תחשוב לאמר שהגבורות הולכות לנוק' אלא כולם הולכים לו"ק דז"א ולא ניתן לנוק' רק
 הארת הגבורות, **וְגוּפָא אֶתְאֲחִיד בְּהוּ** וגוף ז"א נאחז בחו"ג ונשרש בהם כי
 נעשו עצם מעצמו ובשר מבשרו, ולכן יש בז"א ימינא ושמאלא, ולו נתקנו עלילות דהיינו
 שהחו"ג מתפשטים בחג"ת נה"י שלו וכל אחת משונה מחברתה זו חסד וזו דין וכו'.
לְעֵתִיקָא קִדִּישָׁא סְתִימָא, לֹא נִתְּכְנוּ, וְלֹא יֵאָן לִיָּה
 אמנם לעתיקא קדישא הסתום שהוא א"א לא נתקנו עלילות בא' כדלעיל כי כל בחינותיו
 הם דבר אחד ואין בו שמאלא כלל כי אין בא"א רק רחמים בלבד, ולא ראוי ויפה לו
 בחינת הדינים, **יְהֵא כֹלָא בְּחֵד אֶשְׁתַּכַּח, חִידוּ לְכֹלָא, חַיִּים**
לְכֹלָא שהרי כל בחינותיו הם בחינה אחת כי הוא פועל רק מבחינת חסד ורחמים
 גמורים, שהרי הוא משפיע שמחה לכל העולמות, וכן משפיע חיים טובים לכל הנבראים
 והיצורים והנעשים. **לֹא תִלְיִיא בִּיָּה דִּינָא** ולא תלוי ונמצא בא"א שום דין
 כלל דהיינו שלא נמשכים ממנו דינים. **אֲבָל בְּהֵאִי** אבל בז"א קוראים הפסוק,
לוּ נִתְּכְנוּ עֲלִילוֹת וְדָאִי לו' בו' נתקנו עלילות בודאי כי הוא פועל פעולות
 משונות זו מזו אם בחסד אם בדין אם ברחמים.